

ਪਿੰਡ ਵਾਸੀਆਂ ਨੂੰ ਜਿੰਨ ਦੇ ਸਾਏ ਤੋਂ ਮੁਕਤ ਕੀਤਾ – ਮਾਸਟਰ ਪਰਮ ਵੇਦ

ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਹੈ ਕਿ ਕਈ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ ਜਦ ਮੈਂ ਤਰਕਸ਼ੀਲ ਸੁਸਾਇਟੀ ਪੰਜਾਬ ਇਕਾਈ ਲਹਿਰਾਗਾਗੇ ਵਿਚ ਕੰਮ ਕਰਦਾ ਸੀ, ਇਕਾਈ ਕੋਲ ਹਰਿਆਣੇ ਦੇ ਸ਼ਹਿਰ ਟੁਹਾਣੇ ਨੇੜਲੇ ਇੱਕ ਪਿੰਡ ਖਨੌਰੇ ਦੀ ਪੰਚਾਇਤ ਆਈ ਤੇ ਕਹਿੰਦੀ ,“ਸਾਡੇ ਪਿੰਡ ਬਹੁਤ ਵੱਡਾ ਜਿੰਨ ਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਉਹ ਕਦੇ ਕੁੱਤਾ ਬਣ ਜਾਂਦਾ ਤੇ ਕਦੇ ਬਿੱਲਾ।ਅਸੀਂ ਪਿੰਡ ਵਾਲੇ ਅਸਲੇ ਸਮੇਤ ਕੋਠਿਆਂ ਤੇ ਚੜ੍ਹ ਕੇ ਸੌਂਦੇ ਹਾਂ, ਬਹੁਤ ਸਿਆਣਿਆਂ ਨੂੰ ਬੁਲਾਇਆ ਹੈ ਪਰ ਕੋਈ ਵੀ ਜਿੰਨ ਨੂੰ ਫੜ ਨਹੀਂ ਸਕਿਆ। ਅਸੀਂ ਪਿੰਡ ਦੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਕੁੱਤੇ,ਬਿੱਲੇ ਖਤਮ ਕਰ ਦਿੱਤੇ ਹਨ। ਜਿੰਨ ਕਾਬੂ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦਾ। ਅਸੀਂ ਰਾਤ ਨੂੰ ਪਹਿਰਾ ਵੀ ਦਿੰਦੇ ਹਾਂ ,ਪਰ ਸਾਡੀ ਸਮਝ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਆ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਸਾਡੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਪਰਿਵਾਰ ਪਿੰਡ ਛੱਡਣ ਦੀ ਤਿਆਰੀ ਵਿੱਚ ਬੈਠੇ ਨੇ।” ਇਕ ਅਖ਼ਬਾਰ ਵਿਚ ਖ਼ਬਰ ਵੀ ਲੱਗ ਚੁੱਕੀ ਸੀ ਕਿ ਪਿੰਡ ਦੇ ਜਿੰਨ ਨੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਔਰਤਾਂ ਜ਼ਖਮੀ ਕਰ ਦਿੱਤੀਆਂ ਹਨ ਤੇ ਉਹ ਟੌਹਾਣੇ ਦੇ ਹਸਪਤਾਲ ਵਿੱਚ ਜ਼ੇਰੇ ਇਲਾਜ ਹਨ। ਦੋ ਦਿਨ ਬਾਅਦ ਮੇਰੀ ਅਗਵਾਈ ਵਿੱਚ ਦੇਸ ਰਾਜ ,ਰਾਣਾ ਸਿੰਘ,ਜਗਦੀਸ਼ ਸਿੰਘ ਗੁਰਮੇਲ ਸਿੰਘ ਆਧਾਰਿਤ ਤਰਕਸ਼ੀਲ ਟੀਮ ਤਿੰਨ ਮੋਟਰਸਾਈਕਲ ‘ਤੇ ਸੰਬੰਧਿਤ ਪਿੰਡ ਪਹੁੰਚੀ। ਰਸਤੇ ਵਿੱਚ ਅਸੀਂ ਦੇਸ ਰਾਜ ਦੇ ਜਾਣੂ ਦੇ ਪਿੰਡ ਰੁਕੇ ,ਲੱਸੀ ਪੀਤੀ ਤੇ ਜਾਣ ਲੱਗਿਆਂ ਕਿਹਾ, “ ਆਓ ਖਨੌਰੇ ਦਾ ਜਿੰਨ ਫੜ ਕੇ ਲਿਆਈਏ,ਅਸੀਂ ਖਨੌਰੇ ਦਾ ਜਿੰਨ ਫੜਨ ਆਏ ਹਾਂ।”ਉਨਾਂ ਨੇ ਕਿਹਾ,“ ਜਿੰਨ ਬੜਾ ਖਤਰਨਾਕ ਹੈ, ਬੱਚ ਕੇ ਰਈਓ। ਤੁਹਾਡੇ ਸਕੂਟਰਾਂ ਦੇ ਪਟਾਕੇ ਪਾ ਸਕਦੈ।” ਅਸੀਂ ਕਿਹਾ ਸਾਡੇ ਨਾਲ ਚੱਲੇ, ਕੁੱਝ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ।ਆਪਾਂ ਫੜ ਕੇ ਲਿਆਵਾਂਗੇ।ਉਹ ਸਹਿਮਤ ਨਾ ਹੋਏ।ਅਸੀਂ ਖਨੌਰੇ ਸਰਪੰਚ ਦੇ ਘਰ ਪਹੁੰਚ ਗਏ ।ਅਸੀਂ ਆਪਣੀ ਜਾਣ ਪਹਿਚਾਣ ਕਰਵਾਈ, ਉਹ ਬੜਾ ਖੁਸ ਹੋਇਆ।ਉਸ ਨੇ ਕਿਹਾ,“ਸਾਡੀ ਪਰੇਸ਼ਾਨੀ ਦੂਰ ਕਰੋ,ਸਮੱਸਿਆ ਤੋਂ ਛੁਟਕਾਰਾ ਦਵਾਓ, ਅਸੀਂ ਤੁਹਾਡੇ ਬਹੁਤ ਧੰਨਵਾਦੀ ਹੋਵਾਂਗੇ।”ਅਸੀਂ ਕਿਹਾ ,“ ਤੁਹਾਡੀ ਸਮੱਸਿਆ ਦੂਰ ਕਰਨ ਆਏ ਹਾਂ, ਦੂਰ ਕਰਕੇ ਹੀ ਜਾਵਾਂਗੇ।ਸਾਡੀਆਂ ਹਦਾਇਤਾਂ ਦਾ ਪਾਲਣ ਕਰਨਾ।ਜੇ ਅਸੀਂ ਪੁੱਛੀਏ ਸਹੀ ਦਸਣਾ।”ਸਰਪੰਚ ਨੇ ਵਿਸਵਾਸ ਦਵਾਇਆ,“ ਜਿਵੇਂ ਕਹੋਗੇ, ਉਵੇਂ ਕਰਾਂਗੇ, ਧੁਪੇ ਖੜਾਵੋਗੇ, ਖੜਾਂਗੇ।ਜੇ ਪੁਛੋਗੇ,ਸਪੱਸ਼ਟ ਦੱਸਾਂਗੇ।” ਮੈਂ ਕਿਹਾ,“ਜਿੰਨ ਨੇ ਜਖਮੀ ਕੀਤੀਆਂ ਔਰਤਾਂ ਨਾਲ ਸਾਡੀ ਗਲ ਕਰਵਾਓ।ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਜਿੰਨ ਦੇਖਿਆ, ਉਨਾਂ ਨਾਲ ਵੀ ਸਾਨੂੰ ਮਿਲਾਓ। ਉਸ ਨਾਲ ਵੀ ਗਲ ਕਰਵਾਓ,ਜਿਸ ਵਿਅਕਤੀ ਨੇ ਜਿੰਨ ਸਭ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਦੇਖਿਆ।”

ਪਿੰਡ ਵਾਲਿਆਂ ਨੂੰ ਕੋਈ ਵੀ ਜ਼ਖ਼ਮੀ ਔਰਤ ਨਾ ਮਿਲੀ, ਜਿੰਨ ਸੰਬੰਧੀ ਪਰਚਾਰੀ ਗਲ ਦੇ ਡਰ ਤੋਂ ਭੈਅ ਭੀਤ ਔਰਤਾਂ ਜ਼ਰੂਰ ਮਿਲੀਆਂ ।ਪਿੰਡ ਵਿੱਚ ਗੱਲ ਉੱਡੀ ਹੋਈ ਸੀ ਕਿ ਜਿੰਨ ਸਿਰਫ ਔਰਤਾਂ ਨੂੰ ਦਿਖਦਾ ਹੈ।ਫਿਰ ਅਸੀਂ ਉਸ ਔਰਤ ਦੇ ਘਰ ਗਏ ਜਿਸ ਨੇ ਸਭ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਜਿੰਨ ਦੇਖਿਆ ਸੀ ਤੇ ਜਿੰਨ ਦਾ ਖੌਫ ਫੈਲਾਇਆ ਸੀ ।ਜਿੰਨ ਦਾ ਡਰ ਫੈਲਾਉਣ ਵਾਲੀ ਕੁੜੀ ਦੀ ਮਾਂ ਨੇ ਕਿਹਾ,“ਇਸ ਵਿੱਚ ਅਸਰ ਆਉਂਦਾ ਹੈ ,ਮਾਤਾ ਆਉਂਦੀ ਹੈ ,ਅਸਰ ਦੌਰਾਨ ਇਸ ਨੂੰ ਸਭ ਕੁਝ ਪਤਾ ਲੱਗ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ।ਇਹ ਤਾਂ ਇਹ ਵੀ ਦੱਸ ਸਕਦੀ ਹੈ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਕੀ ਖਾ ਕੇ ਆਏ ਹੋ ।” ਅਸੀਂ ਕਿਹਾ,“ ਜੇ ਇਹ ਸਾਡੇ ਨਾਂ- ਪਤਾ ਦੱਸ ਦੇਵੇ ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਤਰਕਸ਼ੀਲ ਸੁਸਾਇਟੀ ਵਲੋਂ ਰੱਖਿਆ ਨਗਦ ਇਨਾਮ ਦੇਵਾਂਗੇ। ” ਮਾਂ ਕਹਿੰਦੀ,“ਇਸ ਵਿਚ ਸ਼ਨੀਵਾਰ ਨੂੰ ਅਸਰ ਆਉਂਦਾ ਹੈ, ਫਿਰ ਇਹ ਪੁੱਛਾਂ ਵੀ ਦਿੰਦੀ ਹੈ ।ਸਹੀ 11 ਵਜੇ ਚੌਂਕੀ ਲਾਉਂਦੀ ਹੈ।” ਅਸੀਂ ਕਿਹਾ ਅਜ ਸ਼ਨੀਵਾਰ ਹੀ ਹੈ, ਅਸੀਂ 11 ਵਜੇ ਆਵਾਂਗੇ ਤੇ ਇਸ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ /ਕਰਾਮਾਤ ਦੀ ਪਰਖ ਕਰਾਂਗੇ ।ਫਿਰ ਅਸੀਂ ਜਿੰਨ ਦੇ ਡਰ ਤੋਂ ਪੀਡਤ ਪਰਿਵਾਰਾਂ ਦਾ ਹਾਲ ਪੁੱਛਣ ਪਿੰਡ ਦਾ ਚੱਕਰ ਲਾਇਆ । ਸਿਰਫ ਇਕ ਹੀ ਪਰਿਵਾਰ ਦੀ ਔਰਤ ਨੇ ਕਿਹਾ ,“ ਇੱਕ ਰਾਤ ਜਿੰਨ ਸਾਡੇ ਘਰ ਆ ਗਿਆ ਸੀ । ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਲਾਈਟ ਲਾਈ ਜਿੰਨ ਭੱਜ ਗਿਆ। ਸਾਨੂੰ ਬੜਾ ਡਰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ, ਨੀਂਦ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦੀ।” ਅਸੀਂ ਕਿਹਾ ਕਿ ਜਿੰਨ ਤੁਹਾਡੇ ਤੋਂ ਡਰਦਾ ਹੈ, ਡਰ ਕੇ ਭੱਜਦਾ ਹੈ ।ਤੁਸੀ ਕਿਉਂ ਡਰਦੇ ਹੋਂ,ਤੁਹਾਨੂੰ ਡਰਨਾ ਨਹੀ ਚਾਹੀਦੀ। ਗੱਲਾਂ ਥਾਤਾਂ ਰਾਹੀਂ ਅਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਡਰ ਦੂਰ ਕੀਤਾ ।ਇਕ ਔਰਤ ਕਹਿੰਦੀ,“ਰਾਤ ਜਿੰਨ ਸਾਡੇ ਜੱਗ ਵਿੱਚੋਂ ਦੁੱਧ ਪੀ ਗਿਆ।” ਅਸੀਂ ਕਿਹਾ ਸਾਡੀ ਸਮਝ ਮੁਤਾਬਿਕ ਦੁੱਧ ਬਿੱਲੀ ਨੇ ਪੀਤਾ ਹੈ।ਮੇਰੇ ਇਹ ਕਹਿੰਦਿਆਂ ਕਹਿੰਦਿਆਂ ਬਿੱਲੀ ਨੇ ਦਰਸ਼ਨ ਦੇ ਦਿੱਤੇ ।ਇੰਨੇ ਨੂੰ ਗਿਆਰਾਂ ਵੱਜ ਚੁੱਕੇ ਸੀ ਅਸੀਂ ਅਸਰ ਆਉਣ ਵਾਲੀ ਤੇ ਸਭ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਜਿੰਨ ਦਾ ਭੈਅ ਪੈਦਾ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਔਰਤ ਦੇ ਘਰ ਪਹੁੰਚੇ।ਅਸੀਂ ਕਿਹਾ,“ ਚਲੇ ਸਮਾਂ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ,ਆਪਣੀ ਚੌਂਕੀ ਲਾਓ ਤੇ ਸਾਡੇ ਨਾਂ ਦੱਸੋ।” ਪਿੰਡ ਦੇ ਲੋਕ ਸਾਡੇ ਨਾਲ ਸਨ।ਥੋੜੇ ਸਮੇਂ ਬਾਅਦ ਜਵਾਬ ਆਇਆ ,“ਅੱਜ ਚੌਂਕੀ ਨਹੀਂ ਲੱਗਦੀ,ਅਜ ਅਸਰ ਨਹੀਂ ਆ ਰਿਹਾ, ਇਹ ਤਾਂ ਡਰ ਰਹੀ ਹੈ।” ਅਸੀਂ ਕਿਹਾ “ਆਪਣੇ ਪੀਰ ਜਾਂ ਦੇਵੀ ਨੂੰ ਪਰਗਟ ਕਰਕੇ ਸਾਡੇ ਨਾਂ ਦੱਸੋ।” ਸਾਡੇ ਵਾਰ ਵਾਰ ਕਹਿਣ ਤੇ ਵੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਾਡੀ ਗੱਲ ਦਾ ਕੋਈ ਜਵਾਬ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ।ਉਥੇ ਖੜੇ ਇਕ ਵਿਅਕਤੀ ਨੇ ਉੱਚੀ ਤੇ ਜ਼ਾਨਦਾਰ ਆਵਾਜ਼ ਵਿਚ ਕਿਹਾ,“ ਪਹਿਲਾਂ ਭਕਾਈ ਕਿਉਂ ਮਾਰੀ ਸੀ।” ਫਿਰ ਅਸੀਂ ਅਸਰ ਵਾਲੀ ਔਰਤ ਨਾਲ ਜਿੰਨ ਦਿਸਣ ਵਾਲੀ ਗਲ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀ ।ਸਾਡੇ ਸਵਾਲਾਂ ਦੇ ਜਵਾਬ ਉਸਦੀ ਮਾਂ ਨੇ ਦਿੱਤੇ।ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ,“ ਉਸ ਦਿਨ,ਜਿਸ ਸਮੇਂ ਜਿੰਨ ਸਾਡੀ ਕੁੜੀ ਕੋਲ ਆਇਆ।ਮੈਂ ਉਸ ਸਮੇਂ ਰਸੋਈ ਵਿੱਚ ਸੀ।ਮੈਂ ਕੁੜੀ ਨੂੰ ਉਸ ਨਾਲ ਗੱਲਾਂ ਕਰਦੇ ਸੁਣਿਆ।ਜਦ ਮੈਂ ਗਈ ਤਾਂ ਜਿੰਨ ਭਜ ਗਿਆ ਤੇ ਜਾਂਦੇ ਜਾਂਦੇ ਨਲਕੇ ਦੀ ਹੱਥੀ ਦੂਹਰੀ ਕਰ ਗਿਆ।” ਇਸ ਸਮੇਂ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਲੋਕ ਇਕਠੇ ਹੋ ਚੁੱਕੇ ਸਨ।ਵਿੱਚੋਂ ਇਕ ਕੱਟਿਆਂ ਦੇ ਵਪਾਰੀ ਵਿਅਕਤੀ ਨੇ ਕਿਹਾ,“ ਉਸ ਦਿਨ ਮੈਂ ਕੋਠੇ ਤੇ ਪਿਆ ਸੀ ਤੇ ਜਿੰਨ ਰਿੱਛ ਬਣਿਆ ਮੈਂ ਆਪ ਦੇਖਿਆ ਜਦ ਮੈਂ ਉਸ ਨੂੰ ਫੜਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ ਤਾਂ ਉਹ ਮੇਰਾ ਗੁੱਟ ਜ਼ਖਮੀ ਕਰ ਗਿਆ।” ਅਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਥੋਥੀਆਂ ਤੇ ਬਿਨ ਪੈਰ ਸਿਰ ਵਾਲੀਆਂ ਝੁੱਠੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਸੁਣੀਆਂ।ਅਸੀਂ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਕਿਹਾ,“ ਅਸੀਂ ਸਾਰੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਦੀ ਵਿਗਿਆਨਕ ਵਿਆਖਿਆ ਕਰਾਂਗੇ।ਸਾਨੂੰ ਪਤਾ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਕਿਤੇ ਵੀ ਜਿੰਨ ,ਭੂਤ ਪਰੇਤ ਨਹੀਂ।ਕਹੀਆਂ ਸੁਣੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਦਾ ਅਸਰ ਜ਼ਰੂਰ ਹੈ।ਸੁਣ ਸੁਣ ਕੇ ਤੁਸੀਂ ਡਰੀ ਜਾਂਦੇ ਹਾਂ, ਡਰਾਉਣ ਵਾਲੇ ਡਰਾਈ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ” ਮੈਂ ਕਿਹਾ ,“ਸਭ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਜਿੰਨ ਤੋਂ ਜਖਮੀ ਹੋਈ ਕੋਈ ਵੀ ਔਰਤ ਸਾਨੂੰ ਨਹੀਂ ਮਿਲੀ, ਦੂਜੀ ਗਲ ਜਿਥੋਂ ਗਲ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਈ ਜਿਸ ਨੇ ਜਿੰਨ ਦਾ ਖੌਫ ਫੈਲਾਇਆ ,ਉਹ ਸਾਡੇ ਮੱਥੇ ਨਹੀਂ ਲੱਗੀ, ਸਾਡੇ ਨਾਲ ਗਲ ਨਾ ਕਰ ਸਕੀ, ਤੁਸੀਂ ਸਿਰਫ ਪਰਚਾਰੀ ਗਲ ਤੋਂ ਡਰੇ ਹੋਏ ਹੋਂ,ਤੁਸੀਂ ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਔਰਤਾਂ ਜਿੰਨ ਦੇ ਡੋਬੀਏ ਦੀਆਂ ਸ਼ਿਕਾਰ ਹਨ।” ਉਸ ਦੀ ਮਾਂ ਦਾ ਕਹਿਣਾ ਹੈ ਕਿ ਜਿੰਨ ਜਾਂਦੇ ਸਮੇਂ ਨਲਕੇ ਦੀ ਹੱਥੀ ਦੂਹਰੀ ਕਰ ਗਿਆ।ਇੱਕ ਕਹਿੰਦਾ ਜਿੰਨ ਜਾਂਦੇ ਸਮੇਂ ਰਿੱਛ ਬਣ ਗਿਆ ਤੇ ਗੁਟ ਜਖਮੀ ਕਰ ਗਿਆ। ਚਲੇ ਆਪਾਂ ਹੁਣ ਉਨਾਂ ਨੂੰ ਬੁਲਾ ਕੇ ਸਵਾਲ ਜਵਾਬ ਕਰਦੇ ਹਾਂ ਤੇ ਉਨਾਂ ਨੂੰ ਝੂਠੇ ਸਾਬਤ ਕਰਦੇ ਹਾਂ। ਕੱਟਿਆਂ ਦੇ ਵਪਾਰੀ ਨੂੰ ਮੈਂ ਕਿਹਾ ,“ਰਿੱਛ ਬਣਿਆ ਜਿੰਨ ਤੇਰਾ ਗੁਟ ਜ਼ਖਮੀ ਕਰ ਗਿਆ ,ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੇ ਗੁਟ ਤੇ ਜਿਸ ਡਾਕਟਰ ਤੋਂ ਪੱਟੀਆਂ ਕਰਾਈਆਂ, ਉਸ ਦਾ ਪਤਾ ਦੱਸੋ।” ਉਸ ਦੇ ਗੁਟ ਤੇ ਜਖਮ ਦੇ ਨਿਸ਼ਾਨ ਨਹੀਂ ਸਨ ਉਸ ਦਾ ਝੂਠ ਸਪਸ਼ਟ ਸੀ।।ਫਿਰ ਅਸੀਂ ਜਿੰਨ ਦੀ ਅਫਵਾਹ ਫੈਲਾ ਕੇ ਉਸ ਦਾ ਡਰ ਪੈਦਾ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਔਰਤ ਦੀ ਮਾਂ ਤੋਂ ਪੁੱਛਿਆ,,“ ਤੁਸੀਂ ਕਹਿੰਦੇ ਹੋਂ ਜਦੋ ਤੁਸੀਂ ਕੁੜੀ ਕੋਲ ਗਏ ਜਿੰਨ ਭਜ ਗਿਆ ਤੇ ਜਾਂਦੇ ਸਮੇਂ ਨਲਕੇ ਦੀ ਹੱਥੀ ਦੂਹਰੀ ਕਰ ਗਿਆ।ਸਾਨੂੰ ਉਹ ਨਲਕੇ ਦੀ ਹੱਥੀ ਦਿਖਾਓ।” ਉਹ ਡੌਰ ਡੌਰ ਹੋ ਗਈ,ਪੁਰੀ ਘਬਰਾ ਗਈ ,ਨਲਕੇ ਦੀ ਦੂਹਰੀ ਹੋਈ ਹੱਥੀ ਲਿਆ ਕੇ ਨਹੀਂ ਦਿਖਾ ਸਕੀ।ਉਸ ਦਾ ਝੂਠ ਵੀ ਨੰਗੇ ਚਿੱਟੇ ਦਿਨ ਦੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਪੱਸ਼ਟ ਸੀ।” ਮੈਂ ਫਿਰ ਪਿੰਡ ਪੰਚਾਇਤ ਸਮੇਤ ਇਕੱਠੇ ਹੋਏ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਕਿ ਭੂਤ ਪਰੇਤ ਨਾਂ ਦੀ ਕੋਈ ਚੀਜ਼, ਇਸ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿਚ ਨਹੀਂ।ਸਭ ਕਲਪਿਤ ਹਨ।ਇਹ ਅਖੌਤੀ ਸਿਆਣੇ ਆਪਣੇ ਮਤਲਬ ਲਈ ਤੁਹਾਡੇ ਅੰਦਰ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਡਰ ਪੈਦਾ ਕਰਕੇ ਤੁਹਾਡੀ ਆਰਥਿਕ, ਮਾਨਸਿਕ ਅਤੇ ਸਰੀਰਕ ਲੁੱਟ ਕਰਦੇ ਨੇ: ,ਉਹ ਡਰਾਈ ਜਾਂਦੇ ਹਨ,ਤੁਸੀਂ ਡਰੀ ਜਾਂਦੇ ਹੋਂ,ਉਹ ਲੁੱਟੀ ਜਾਂਦੇ ਹਨ,ਤੁਸੀਂ ਲੁੱਟ ਕਰਾਈ ਜਾਂਦੇ ਹੋ ।ਨਾ ਔਰਤ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਪੀਰ,ਦੇਵੀ ਵਗੈਰਾ ਪਰਗਟ ਹੋਈ।ਤੁਹਾਡੇ ਸਾਹਮਣੇ ਸਾਰੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਝੂਠੀਆਂ ਸਾਬਤ ਹੋਈਆਂ,ਕਿਸੇ ਵੀ ਪਰਚਾਰੀ ਚੀਜ਼ ਦਾ ਸਬੂਤ ਨਹੀਂ ਮਿਲਿਆ,ਅਸੀਂ ਸੁਣੀ,ਸੁਣਾਈ ਗਲ ਦੀ ਪਰਖ ਕਰਦੇ ਹਾਂ, ਅੱਖਾਂ ਬੰਦ ਕਰਕੇ ਨਹੀ ਮੰਨਦੇ, ਪਰਖ ਕਰਨਾ ਹੀ ਤਰਕਸ਼ੀਲਤਾ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਵੀ ਪਾਰਖੂ ਬਣੋ। ਲਾਈਲੱਗਤਾ, ਅੰਧਵਿਸ਼ਵਾਸ ਤਿਆਗੋ ਆਪਣੀ ਸੋਚ ਨੂੰ ਵਿਗਿਆਨਕ ਬਣਾਓ। ਦੂਜੇ ਸਾਥੀਆਂ ਨੇ ਵੀ ਵਿਚਾਰ ਰੱਖੇ ਤੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਜਿੰਨ ਤੋਂ ਭੈਅ ਮੁਕਤ ਕੀਤਾ। ਪਰਾਪਤ ਕੀਤੀ ਜਾਣਕਾਰੀ ਅਨੁਸਾਰ ਖਨੌਰੇ ਪਿੰਡ ਸਮੇਤ ਇਲਾਕੇ ਦੇ ਪਿੰਡਾਂ ਵਿੱਚ ਜਿੰਨ ਦਾ ਖੌਫ ਸੀ। ਜਿਹੜਾ ਸਾਡੇ ਜਾਣ ਉਪਰੰਤ ਖਤਮ ਸੀ ਤੇ ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਭੈਅ ਮੁਕਤ ਹੋ ਕੇ ਸੌਂਖਾ ਸਾਹ ਲੈਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿਤਾ ਸੀ।ਲੋਕ ਸਾਡੀ ਵਿਗਿਆਨਕ ਵਿਆਖਿਆ ਤੇ ਪੜਤਾਲ ਤੋਂ ਪੂਰੇ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਤੇ ਖੁਸ਼ ਸਨ।ਉਨਾਂ ਦੇ ਮੁਰਝਾਏ ਚਿਹਰੇ ਖਿੜ ਗਏ ਸਨ।ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਦਿਲ ਦਿਮਾਗ ਤੋਂ ਜਿੰਨ ਦਾ ਡਰ ਸਾਫ਼ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਅਸੀਂ ਉਥੋਂ ਚਾਲੇ ਪਾ ਦਿੱਤੇ

ਰਹਿਤ ਪਿਆਰੀ****

ਜਦੋਂ ਜ਼ੁਲਮ ਹਨੇਰੀ ਚਲਦੀ ਸੀ ਉਸ ਵੇਲੇ ਕਿਸੇ ਦੀ ਨਾ ਕੋਈ ਪੇਸ਼ ਜਾਏ। ਜਦੋਂ ਮੁਗਲ ਸਰਕਾਰ ਹਿੰਦ ਅੰਦਰ। ਥਾਂ ਥਾਂ ਸੁਰਾਂ ਦੇ ਲਾਂਬੂ ਆਣ ਲਗਾਏ। ਲੱਖਾਂ ਅੱਖਾਂ ਦੂ ਚਾਨਣ ਬੁਝਾ ਦਿੱਤੇ। ਝੂਠ ਨਸ਼ੇ ਵਿਚ ਸੀ ਸੱਚ ਦੇ ਸਾਹ ਸੁਕਾਏ। ਰੂਹ ਪੀਰਾਂ ਫ਼ਕੀਰਾਂ ਦੀ ਕੰਥ ਉੱਠੀ ਕੌਣ ਇਸ ਨੂੰ ਠੱਲ ਪਾਏ। ਫਿਰ ਉਠਿਆ ਇਕ ਤੂਫਾਨ ਹਿੰਦ ਵਿਚੋਂ। ਰੋਕੀ ਇਸ ਦੀ ਨਾ ਰਫ਼ਤਾਰ ਜਾਏ। ਨਾਚਾ ਇਕੋ ਸੀ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਹੇਠੋਂ ਉਤੇ। ਰਹਿਤ ਪਿਆਰੀ ਮੁਝ ਕੇ ਜਾਨ ਪਿਆਰੀ ਨਾਹਿ।

ਕੰਘਾ, ਕੜਾ ਕ੍ਰਿਪਾਨ, ਕਛਿਹਰਾ ਕੇਸ ਅਪਣਾਏ। ਸੋਹਣੀ ਸਿਰ ਤੇ ਦਸਤਾਰ ਸਜਾਏ। ਸਿਰ ਦੇ ਕੇ ਜੇ ਅਮ੍ਰਿਤ ਮਿਲਿਆ ਛੱਕ ਕੇ। ਕਲਗੀਧਰ ਦਾ ਸਿੰਘ ਸੁਰਮਾ ਕਹਾਏ।

ਰਹਿਤ ਨਾ ਜਿਸਨੂੰ ਪਿਆਰੀ ਏ ਨਸ਼ਿਆਂ ਨੇ ਮੱਤ ਮਾਰੀ ਏ। ਉਹ ਦਸ਼ਮੇਸ਼ ਦਾ ਪੁਤ ਨਾ ਕਹਾਏ। ਸਾਬਤ ਸੂਰਤ ਦਸਤਾਰ ਸਿਰਾ ਰੂਪ ਖਾਲਸਾ। ਨਾਮ ਦਾਨ ਪੰਜ ਬਾਣੀਆਂ ਨਿਤਨੇਮ ਕਰਾਏ। ਸਿਰ ਦੇ ਕੇ ਵੀ ਮੁੱਲ ਮੁੜਨੇ ਨਹੀਂ। ਦਸ਼ਮੇਸ਼ ਦੀਆਂ ਅਹਿਸਾਨਾਂ ਦੇ ਜਿੰਨੇ ਸਰਬੰਸ ਨੇ ਲੇਖੇ ਲਾਏ। ਰਹਿਤ ਪਿਆਰੀ ਕਿਵੇਂ ਨਾ ਹੋਵੇ। ਰਹਿਤ ਪਿਆਰੀ ਮੁਝ ਕੇ ਜਾਨ ਪਿਆਰੀ ਨਾਹਿ।

ਖੂਨ ਦੇ ਰਿਸ਼ਤੇ

ਕਹਿੰਦੇ ਲੋਕੀ ਹੋ ਗਿਆ ਖੂਨ ਤੋਂ ਪਾਣੀ ਰਿਸ਼ਤਿਆਂ ਦੀ ਆਖਣ ਉਲਝ ਗਈ ਹੈ ਤਾਣੀ। ਲੱਖ ਹੋਣ ਕਹਾਵਤਾਂ ਨਾ ਭੁੱਲੇ, ਨਾ ਹੀ ਦਿਲ ਦੇ ਕੱਢੇ ਜਾਂਦੇ ਨੇ ਖੂਨ ਦੇ ਰਿਸ਼ਤੇ ਕਿੱਥੋਂ ਐਨੇ ਸੌਖੇ ਛੱਡੇ ਜਾਂਦੇ ਨੇ।

ਇਕੱਠਾ ਬੀਤਿਆ ਬਚਪਨ ਤੇ ਇੱਕਠਿਆਂ ਉਮਰ ਹੰਢਾਈ ਇਕੱਠੇ ਖਾਧੀ ਰੋਟੀ ਭਾਵੇਂ ਮਾਂ ਨੇ ਸੀ ਅੱਡੇ ਅੱਡੀ ਪਾਈ। ਨਾ ਓ ਪਲ, ਨਾ ਯਾਦਾਂ ਦਿਲ ਚੋਂ ਕੱਢੇ ਜਾਂਦੇ ਨੇ ਖੂਨ ਦੇ ਰਿਸ਼ਤੇ ਕਿੱਥੋਂ ਐਨੇ ਸੌਖੇ ਛੱਡੇ ਜਾਂਦੇ ਨੇ।

ਜਦੋਂ ਪੈ ਜਾਵੇ ਕਦੇ ਕਿਤੇ ਥੋੜ ਪੈ ਜੇ ਪੈਸੇ ਟਕੇ ਦੀ ਲੋੜ ਦੁਨੀਆਂ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਫਿਰ ਮੁੱਖ ਮੋੜ ਓਦੇ ਦਿਲ ਨੂੰ ਲਗਦੀ ਹੋੜ ਨਾ ਹੱਥ ਬਿਗਾਨਿਆਂ ਮੂਹਰੇ ਅੱਡੇ ਜਾਂਦੇ ਨੇ ਖੂਨ ਦੇ ਰਿਸ਼ਤੇ ਕਿੱਥੋਂ ਐਨੇ ਸੌਖੇ ਛੱਡੇ ਜਾਂਦੇ ਨੇ।

ਲੱਖ ਹੋਵਣ ਚਾਚੇ ਤਾਏ ਜਿਹੜੇ ਲੋੜ ਪੈਣ ਤੇ ਨਾ ਆਏ ਪੱਖ ਤਾਂ ਪੂਰਦੇ ਅੰਮਾਂ ਜਾਏ ਪਿਆ ਫਿਕਰ ਹੱਡਾਂ ਨੂੰ ਖਾਏ ਜਿਹੜੇ ਵਿੱਚ ਗੋਦੀ ਦੇ ਖਿਡਾਏ ਤੇ ਆਪਣੇ ਹੱਥੀਂ ਬੂਟੇ ਲਾਏ ਨਾ ਜੜ੍ਹਾਂ ਚੋਂ ਕੱਢੇ ਜਾਂਦੇ ਨੇ। ਖੂਨ ਦੇ ਰਿਸ਼ਤੇ ਕਿੱਥੋਂ ਐਨੇ ਸੌਖੇ ਛੱਡੇ ਜਾਂਦੇ ਨੇ।

ਜਦੋਂ ਵਿਹੜਾ ਹੋ ਜਾਵੇ ਸੁੰਨਾ ਨਾ ਦਿਸਦੇ ਪਿਉ ਤੇ ਮਾਂ।

ਫਿਰ ਦਿਲ ਕਰਦਾ ਮਰ ਜਾਵਾਂ ਏਸੇ ਥਾਂ। ਨਾ ਫਿਰ ਭੀੜਾ ਵਿੱਚ ਹੱਥ ਭੈਣ ਭਰਾਵਾਂ ਦੇ ਛੱਡੇ ਜਾਂਦੇ ਨੇ। ਖੂਨ ਦੇ ਰਿਸ਼ਤੇ ਕਿੱਥੋਂ ਐਨੇ ਸੌਖੇ ਛੱਡੇ ਜਾਂਦੇ ਨੇ।

‘ਪਰਮ’ ਕਰਦੀ ਨਿੱਤ ਦੁਆਵਾਂ ਰੱਬਾ ਛੋਹਣ ਨਾ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਤੱਤੀਆਂ ਹਵਾਵਾਂ। ਭਾਵੇਂ ਓ ਕਰਗੇ ਪੈਰ ਪਿਛਾਹਾਂ ਤੇ ਮੈਂ ਮਾਰੀਆ ਬਹੁਤ ਦੂਰ ਤੱਕ ਨਿਗਾਹਾਂ। ਯਾਦ ਕਰਕੇ ਬੀਤਿਆ ਵੇਲਾ ਦਿਲ ਚ ਖੰਜਰ ਗੱਡੇ ਜਾਂਦੇ ਨੇ। ਖੂਨ ਦੇ ਰਿਸ਼ਤੇ ਕਿੱਥੋਂ ਐਨੇ ਸੌਖੇ ਛੱਡੇ ਜਾਂਦੇ ਨੇ।

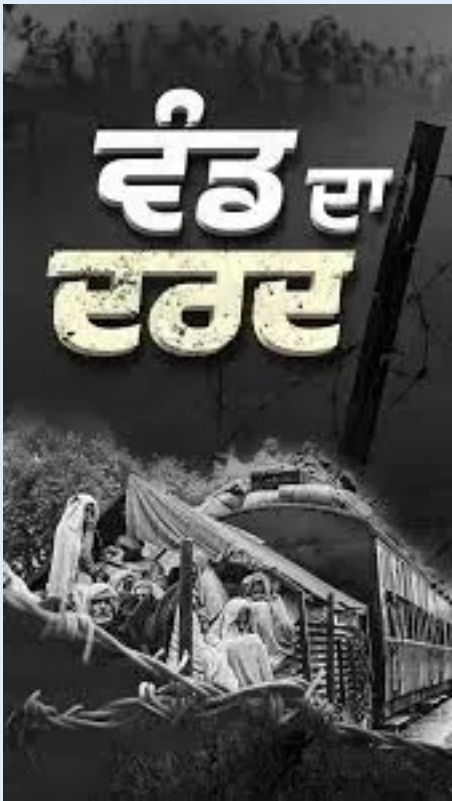
ਵੰਡ

ਵੇਹੜੇ ਵਿੱਚ ਕੂੰਧ ਕੂਡਾਤੀ ਪੈਲੀ ਵਿੱਚ ਵੰਡ ਪਵਾਤੀ ਸ਼ਰੀਕਾਂ ਨੇ ਤੀਲੀ ਲਾਤੀ ਵਸਦੇ ਅਸੀਂ ਉਜੜ ਗਏ

ਘਰ ਵਾਲੀ ਅੱਗੇ ਬੋਲਣ ਲਾਤੀ ਰੋਜ਼ੀ ਰੋਟੀ ਵੱਖੋ ਵੱਖ ਕਰਵਾਤੀ ਸ਼ਰੀਕਾਂ ਨੇ ਤੀਲੀ ਲਾਤੀ ਵਸਦੇ ਅਸੀਂ ਉਜੜ ਗਏ

ਘਰ ਦੇ ਵਿੱਚ। ਪੰਚਾਇਤ ਬ੍ਰਿਥਾਤੀ ਪੁੱਠੀ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕੋਈ ਭਿੱਤ ਪ੍ਰਝਾਤੀ ਸ਼ਰੀਕਾਂ ਨੇ ਤੀਲੀ ਲਾਤੀ ਵਸਦੇ ਅਸੀਂ ਉਜੜ ਗਏ

ਸਿੱਧੂ ਮਿੱਟੀ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਨ ਮਿਲਾਤੀ ਪਿੰਡ ਵਿੱਚ ਨੀਵੀਂ ਪੌਂਠ ਕਰਾਤੀ ਸ਼ਰੀਕਾਂ ਨੇ ਤੀਲੀ ਲਾਤੀ ਵਸਦੇ ਅਸੀਂ ਉਜੜ ਗਏ

ਹੜਾਂ ਦਾ ਜ਼ੋਰ

ਪੈਂਦੀ ਆ ਬਾਰਸ਼ ਹੁਣ, ਹੋਰ ਕਿੰਨੇ ਦਿਨ ਪੈਣੀ, ਇਸ ਗੱਲ ਦਾ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਕੋਈ ਅਨੁਮਾਨ ਨੀਂ।

ਟੁੱਟ ਚੱਲੇ ਪੁਲ ਬੰਦ ਹੋਏ ਰਾਹ ਸਾਰੇ, ਕਿਹੜਾ ਉਹ ਪਿੰਡ ਸ਼ਹਿਰ ਜਿੱਥੇ ਹੋਇਆ ਨੁਕਸਾਨ ਨੀਂ।

ਘਰ, ਪਸ਼ੂ, ਡੰਗਰ ਕਈ ਥਾਈਂ ਰੁੜ ਚੱਲੇ, ਦੱਸੋ! ਕਿਹੜਾ ਉਹ ਬੰਦਾ ਜਿਹੜਾ ਪ੍ਰੇਸ਼ਾਨ ਨੀਂ।

ਰੱਬ ਦਿਆ ਰੰਗਾਂ ਨੂੰ ਕੌਣ ਜਾਣੇ ‘ਹਰਪ੍ਰੀਤ’, ਜਿਹੜਾ ਕਹੇ ਮੈਨੂੰ ਪਤਾ ਐਸਾ ਕੋਈ ਭਗਵਾਨ ਨੀਂ,

ਸੋਸ਼ਲ ਮੀਡੀਆ

ਬੀਏ ਵਿੱਚ ਪੜ੍ਹਦੀ ਸੁਜਾਤਾ ਨੂੰ ਹਰ ਵੇਲੇ ਮੋਬਾਈਲ ਵਿੱਚ ਖੁੱਭਿਆ ਵੇਖ ਕੇ ਉਹਦੇ ਮੰਮੀ ਉਹਨੂੰ ਟੇਕਦੇ

ਰਹਿੰਦੇ, “ਬੇਟਾ, ਹਮੇਸ਼ਾ ਇਹਦੇ ਵਿੱਚ ਨਾ ਵੜੀ ਰਿਹਾ ਕਰ। ਕਦੇ ਕਿਤਾਬਾਂ ਵੀ ਚੁੱਕ ਲਿਆ ਕਰ। ਪ੍ਰੀਖਿਆ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਪੇਪਰ ਹੀ ਦੇਣਾ ਪੈਣੈ। ਓਥੇ ਮੋਬਾਈਲ ਨਹੀਂ ਲੈ ਕੇ ਜਾਣ ਦੇਣਗੇ।” ਏਸ ਟੇਕਾ-ਟੁਕਾਈ ਤੋਂ ਸੁਜਾਤਾ ਨੂੰ ਬੜੀ ਖਿਝ ਆਉਂਦੀ ਤੇ ਉਹ ਝੱਟ ਜਵਾਬ ਦਿੰਦੀ, “ਮੰਮਾ, ਮੈਂ ਸਟੱਡੀ ਹੀ ਕਰ ਰਹੀ ਹਾਂ। ਕਦੇ-ਕਦਾਈਂ ਹੀ ਕਿਸੇ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਦਾ ਜਵਾਬ ਵੇਖਣ ਲਈ ਮੋਬਾਈਲ ਖੋਲ੍ਹਦੀ ਹਾਂ। ਪਰ ਇਹਦਾ ਇਹ ਮਤਲਬ ਨਹੀਂ ਕਿ ਮੈਂ ਗਲਤ-ਮਲਤ ਚੀਜ਼ਾਂ ਇਹਦੇ ਚੋਂ ਵੇਖਦੀ ਹਾਂ।” ਪਰ ਅਸਲੀਅਤ ਇਹੋ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਮੋਬਾਈਲ ਰਾਹੀਂ ਪੜ੍ਹਾਈ ਘੱਟ ਤੇ ਉਲ-ਜਲੂਲ ਚੀਜ਼ਾਂ ਵੱਧ ਵੇਖਦੀ ਸੀ। ਉਹਦੇ ਮੰਮੀ ਉਸ ਤੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰਕੇ ਚੁੱਪ ਕਰ ਜਾਂਦੇ।

ਕਈ ਵਾਰ ਤਾਂ ਮੋਬਾਈਲ ਵਿੱਚ ਖੁੱਭੀ ਸੁਜਾਤਾ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਖਾਣ-ਪੀਣ ਦੀ ਵੀ ਸੁੱਧ ਨਾ ਰਹਿੰਦੀ। ਮੰਮੀ ਅਵਾਜ਼ਾਂ ਮਾਰ ਮਾਰ ਕੇ ਥੱਕ ਜਾਂਦੇ, ਖਾਣਾ ਠੰਡਾ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਤਾਂ ਉਹ ਬਜ਼ਾਰੋਂ ਪੀਜ਼ਾ, ਬਰਗਰ ਜਾਂ ਇਹੋ ਜਿਹਾ ਕੋਈ ਫਾਸਟ ਫੂਡ ਦਾ ਆਨਲਾਈਨ ਆਰਡਰ ਕਰਦੀ ਤੇ ਡਿਲੀਵਰੀ ਵਾਲਾ ਘਰੇ ਆ ਕੇ ਦੇ ਜਾਂਦਾ। ਸੁਜਾਤਾ ਅਜਿਹੇ ਸਮੇਂ ਆਪਣੀ ਫੇਸਬੁਕ ਅਤੇ ਇੰਸਟਾਗ੍ਰਾਮ ਤੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਦੀਆਂ ਤਸਵੀਰਾਂ ਸਾਂਝੀਆਂ ਕਰਦੀ ਰਹਿੰਦੀ ਤੇ ਉਹਦੇ ਚਾਚੂਣ ਵਾਲੇ ਇਹਨੂੰ ਪਸੰਦ ਕਰਦੇ, ਟਿੱਪਣੀ ਕਰਦੇ ਤਾਂ ਸੁਜਾਤਾ ਨੂੰ ਬੇਅੰਤ ਖੁਸ਼ੀ ਹੁੰਦੀ। ਇਹ ਆਦਤ ਉਹਨੂੰ ਇੱਕ ਨਸ਼ੇ ਵਾਂਗ ਲੱਗ ਗਈ ਸੀ ਤੇ ਇਹਦਾ ਖਤਮ ਹੋਣਾ ਲੱਗਭੱਗ ਅਸੰਭਵ ਸੀ।

ਇੱਕ ਦਿਨ ਸੁਜਾਤਾ ਦੇ ਪਰਿਵਾਰ ਨੂੰ ਇੱਕ ਵਿਆਹ ਦਾ ਸੱਦਾ ਮਿਲਿਆ, ਜੋ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਸ਼ਹਿਰ ਵਿੱਚ ਸੀ। ਸੁਜਾਤਾ ਨੂੰ ਤਾਂ ਇਹੋ ਜਿਹਾ ਮੌਕਾ ਰੱਬ ਦੇਵੇ! ਉਹਨੇ ਝੱਟ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਜੁੜੇ ਦੋਸਤਾਂ ਨੂੰ ਸੋਸ਼ਲ ਮੀਡੀਆ ਰਾਹੀਂ ਸੂਚਿਤ ਕਰ ਦਿੱਤਾ “ਮੈਂ ਆਪਣੀ ਭੈਣ (ਚਾਚਾ ਜੀ ਦੀ ਬੇਟੀ) ਦੀ ਸ਼ਾਦੀ ਤੇ ਜਾ ਰਹੀ ਹਾਂ। ਅੱਜ ਤੋਂ ਬਾਦ ਦੋ ਦਿਨਾਂ ਤੱਕ ਸਾਰਾ ਪਰਿਵਾਰ 200 ਕਿਮੀ ਦੂਰ ਇੱਕ ਵੱਡੇ ਸ਼ਹਿਰ ਵਿੱਚ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਜਿਸ ਕਰਕੇ ਮੈਂ ਹੁਣ ਏਥੋਂ ਕੋਈ ਪੋਸਟ ਨਹੀਂ ਪਾਵਾਂਗੀ ਤੇ ਦੂਜੇ ਸ਼ਹਿਰ ਤੋਂ ਵਿਆਹ ਦੇ ਜਸ਼ਨਾਂ ਨੂੰ ਤੁਹਾਡੇ ਨਾਲ ਸਾਂਝਾ ਕਰਾਂਗੀ…।”

ਸੁਜਾਤਾ ਨੇ ਤਾਂ ਆਪਣੀ ਸ਼ਾਨ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਇਹ ਸਭ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਪਰ ਹੋਇਆ ਇਹਦੇ ਉਲਟ। ਉਹਦੇ ਦੋਸਤਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਕੁਝ ਹੋਰ ਗਲਤ ਕਿਸਮ ਦੇ ਅਨਸਰ ਵੀ ਜੁੜੇ ਹੋਏ ਸਨ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸੁਜਾਤਾ ਦੇ ਪਰਿਵਾਰ ਬਾਰੇ ਇਹ ਜਾਣਕਾਰੀ ਮਿਲ ਗਈ ਕਿ ਇਹ ਲੋਕ ਦੋ ਦਿਨਾਂ ਤੱਕ ਏਥੋਂ ਬਾਹਰ ਗਏ ਹਨ। ਉਸ ਰਾਤ ਦਾ ਮੌਸਮ ਵੀ ਚੋਰੀ ਲਈ ਚੰਗਾ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਬਹੁਤ ਤੇਜ਼ ਥਾਰਿਸ਼ ਹੋ ਰਹੀ ਸੀ ਤੇ ਆਸਪਾਸ ਦੇ ਲੋਕੀਂ ਆਪੋ ਆਪਣੇ ਘਰਾਂ ਵਿੱਚ ਦੁਬਕੇ ਬੈਠੇ ਸਨ। ਚੋਰਾਂ ਨੇ ਘਰ ਚੋਂ ਨਕਦੀ ਤੇ ਸੋਨਾ ਚੁਰਾਇਆ ਤੇ ਰਫ਼ੂ-ਚੱਕਰ ਹੋ ਗਏ। ਸੋਸ਼ਲ ਮੀਡੀਆ ਨੇ ਸੁਜਾਤਾ ਦੀਆਂ ਜਾਣਕਾਰੀਆਂ ਦਾ ਇਹ ਸਿਲਾ ਦਿੱਤਾ, ਜਿਸਦਾ ਪਰਿਵਾਰ ਨੂੰ ਇੰਨਾ ਵੱਡਾ ਖਮਿਆਜ਼ਾ ਭੁਗਤਣਾ ਪਿਆ।

